

проведення, спрямованих на відновлення та компенсацію порушених або втрачених функцій організму і здібностей інваліда та дитини-інваліда. Для надання послуг у реабілітаційній установі інваліду (законному представнику інваліда) необхідно звернутися з відповідною заявою та документами до управління праці та соціального захисту населення, де зареєстровано місце проживання інваліда. Після цього компетентний державний орган розглядає протягом десяти днів заяву про надання послуг, повідомляє заявника про прийняте рішення та надсилає заяву разом з документами до реабілітаційної установи за місцем проживання інваліда.

З вищевикладеного можна зробити висновок, що комплекс реабілітаційних заходів щодо інвалідів включає в себе: 1) медичну реабілітацію; 2) психологічну реабілітацію; 3) соціальну реабілітацію; 4) трудову реабілітацію. Тому, реабілітаційна діяльність повинна бути побудована на певних принципах, які можна розділити на групи, виходячи з їх змістовного наповнення: 1) принципи, що забезпечують основоположні права та свободи людини і громадянина; 2) принципи, направлені на забезпечення соціально-психологічної інтегрованості індивіда; 3) принципи щодо забезпечення прозорості реабілітаційного процесу; 4) принципи медичного характеру, в тому числі щодо конфіденційності інформації про хворого; 5) принципи, що забезпечують фінансову складову реабілітації.

ДЕРЖАВНА СОЦІАЛЬНА ДОПОМОГА ОСОБАМ, ЯКІ НЕ МАЮТЬ ПРАВА НА ПЕНСІЮ ТА ІНВАЛІДАМ

Стурза О.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Кривчук В.О.

Соціальна допомога – це одна з основних форм підтримки суспільством осіб, чие матеріальне становище не відповідає загальноприйнятому рівню забезпечення або є нижчим від встановленої межі забезпеченості, визначеної законодавством.

Правові засади надання державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам, а також надання державної соціальної допомоги на догляд визначає Закон України «Про державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам» (далі Закон).

Так, державна соціальна допомога особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам – це щомісячна державна допомога, що надається у грошовій формі особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам.

Інвалідом є особа зі стійким розладом функцій організму, що при взаємодії із зовнішнім середовищем може призводити до обмеження її життєдіяльності, внаслідок чого держава зобов'язана створити умови для реалізації нею прав нарівні з іншими громадянами та забезпечити її соціальний захист.

Для визначення права на соціальну допомогу застосовується прожитковий мінімум для осіб, які втратили працездатність, встановлений на дату звернення за допомогою, законом про державний бюджет України на відповідний рік. До слова, станом на листопад 2013 року прожитковий мінімум для осіб які втратили працездатність становить 894 гривні.

Слід зазначити, що після набрання чинності Закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» збільшено вік жінок, які мають право призначення державної соціальної допомоги особам, які не набули права на пенсію. Змінами до статті 1 Закону встановлено, що право на таку допомогу мають особи (і чоловіки і жінки), які досягли віку 63 років. До досягнення зазначеного віку до осіб, які не мають права на пенсію, належать жінки 1958 року народження і старші після досягнення ними такого віку.

Також право на державну соціальну допомогу особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам мають особи, що одночасно відповідають таким умовам:

- особи, що не одержують пенсію або соціальні виплати, що призначаються для відшкодування шкоди, заподіяної ушкодженням здоров'я на виробництві,

відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності», та допомогу, що призначається відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам»;

- є малозабезпеченими особами (крім інвалідів I групи);

- є інвалідами I групи, середньомісячний сукупний дохід яких за останні шість календарних місяців або два квартали, що передують місяцю звернення за призначенням допомоги, не перевищує 115 відсотків прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

При цьому слід наголосити, що в разі зміни групи інвалідності соціальна допомога у новому розмірі призначається від дня зміни групи інвалідності, якщо така зміна призведе до збільшення розміру, і з місяця, наступного за тим, в якому встановлено нову групу інвалідності, - у разі зменшення розміру допомоги.

Варто зауважити, що якщо інвалід з дитинства або дитина-інвалід має право на пенсію у зв'язку з втратою годувальника і державну соціальну допомогу, ці виплати призначаються одночасно.

Другим видом державної соціальної допомоги відповідно до Закону є державна соціальна допомога на догляд, яка призначається особам, які одержують пенсію, призначену органами Пенсійного фонду (крім соціальних пенсій та пенсій, призначених відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення військовослужбовців, осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ та деяких інших осіб»), а саме:

- а) одиноким малозабезпеченим особам, які за висновком лікарсько-консультативної комісії потребують постійного стороннього догляду і одержують пенсію за віком або за вислугу років чи по інвалідності (крім інвалідів I групи).

- б) малозабезпеченим інвалідам I групи, які одержують пенсію за віком або за вислугу років чи по інвалідності (крім інвалідів війни).

Державна соціальна допомога на догляд не призначається інвалідам, яким призначено відшкодування витрат на догляд відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності».

Як можна побачити, державна соціальна допомога є лише одним із видів державного соціального забезпечення, однак достатньо розгалуженим, охоплюючим значну кількість категорій громадян, а відтак – важливим у побудові України як дійсно соціальної держави.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЮВЕНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ

Сімора Р.П., студент Тернопільського відділення ННІЗН НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Лінків Є.П.

Сучасна ювенальна юстиція – це система державних і муніципальних, судових, правоохоронних органів, освітніх і виховних установ, правозахисних і громадських організацій, що на основі права, медико-соціальних і психолого-педагогічних методик здійснюють попередження правопорушень серед та проти дітей, правосуддя щодо них, захист прав, свобод та інтересів, а також ресоціалізацію дітей, які перебувають у складній життєвій ситуації.

Відтак ювенальна юстиція «працює» із двома категоріями – діти-правопорушники та діти, які опинились у складній життєвій ситуації (сироти, позбавлені батьківського піклування, безпритульні, свідки та жертви злочинів тощо). Таким чином вона реагує не тільки на скоєні злочини, а й на «дозлочинні» правопорушення дітей, запобігає ним, сприяючи зміцненню правової свідомості.

Ювенальна юстиція є дуже складною та суперечливою темою що потребує об'єднання сил її прихильників і просто чесних людей для проведення